

Den Andra:

När om jag kunde skrifa en liten sorgesång, Så skulle jag det göra, fast tiden är mig lång; Jag sitter innesluten inom den trånga mur, Och får min mat af andra, som fågeln i en bur.

När jag uti min ungdom och mina unga dar, Då jag uti ett sällskap med mina vänner war, Jag aldrig kunde tänka, om hundra sagt åt mig, Att jag uti ett fängelse skull' nöta någon tid.

Den tid som jag har wandrat i denna jemmerdal, Likt blomman uppå marken som brytes i sin sal, Så har min tid förwandlat sig allt uppå denna ort; Nu är mig tiden långsam, som för har warit kort.

En dag uti mitt fängelse för mig är lång och svår, En vecka som en månad, en månad som ett år, Och ingen mig besöker med tröstens milda bud; Nu suckar jag till himmelen och beder Herran Gud.

Nåttnu är våren kommen, då gräset börjar gro Och foglarna i skogen de bygga fina bo, Och lärkan hon som sjunger en ljuflig glädjesång, Men jag är lika ensam och tiden lika lång.

Som jag mig nederlägger och jag ensam är Och när som jag uppståndar, så är jag lika när; Jag ofta kunde drömma, att mången när mig war, Men när som jag uppvaknar jag eger ingen qwar.

Gud hjälpe dig och yngling i dina bästa år, Blöm aldrig bort din skapare uti din ungdoms vår, Bed Gud att han dig hjälper att gå den rätta stig, Så räds du ej för snaran, som lägges ut för dig.

Uti den falska werlden så lätt det för sig går För ynglingen att fela i sina unga år, Det har jag fått erfara, jag bröt det sjunde bud, Jag lydde ej förmaning, jag glömde bort min Gud.

Så mången kan besinna att sorgen den blef stor För mina kära sysskon, min hulda far och mor, Och dertill många

andra, som sörja nu för mig, Och många har fått glädje,
och många fröjdar sig.

Till mig det ingen kommer, som ger mig någon tröst
Jag ser att foglar svinga och hörer liten röst, Jag hörer sol-
kets tunga, så ofta många qwäll; Men jag kan icke komma
utur min trånga cell.

Åh när jag mig påminner och tänker på den tid, Då
jag war helt ofskyldig och här i werlden fri, Så beder jag till
Herren att han skall hjälpa mig; Det som han har utlofwat
det gör han wisserlig.

För allt som är i werlden blott Gud jag lyda will,
Ja henom will jag älska och honom höra till; Till honom
jag mig wänder, och Gud barmhertig är, Han hjälper den
som ångrar sig, han alla håller kär.

Alltså tillstundar sommaren med sina warma dar, Och
solen den som lyser på himmelen så klar Och jag ser henne
skina på gallret utom mig, Jag war ej mera wärdig på jemnt
en månads tid.

Nu är så många menniska som glädjen återfår, Som
får beskåda liljan och blomman der hon står Och hörer fog-
lar sjunga så ljust på sin stig, Allt är så skönt och wän-
ligt, men ingenting för mig.

Den tiden är nu kommen, som många wäntat på,
Och jag uti mitt fångsel, jag wäntar lika så. Jag önskar se
och skåda hur jordens skörd ser ut; Jag tänker på min frihet
wid Juni månads slut.

En ålder har jag hunnit till tre och tjugu år, I Carl-
stad är jag födder, som du nu weta får, Och det war ader-
tonhundra och nära tretti på, Då fattas blott en enda och nu
är femtitiwå.

Rättfärdigt bör du wandra och bed din Gud om frid,
Låt sorgen dig ej fångsla för denna korta tid; Sörj ej för
morgondagen, men bed om dagligt bröd, Gud sörjer wäl för
menniskan, han hjälper dig i nöd.

Se foglarna på marken hur de sin föda få, Som intet
har att skörda och intet har att så, Och intet till att samla, ej

plöja jordens land, Men Gud han dem försörjer allt med sin milda hand.

Se liljorna ej spinna och ha en sådan dräkt, Hwad fågling kan du finna i deras rika släkt. Sjelf Salomon, en konung, så mäktig som han war, Var ej en sådan klädnad, som nu en blomma har.

Om Gud så gräset kläder, som blomstrar här så kort, Som nu i dag och gläder, i morgon wiftnar bort, Han kläder allt på marken och blomman som du ser; O menniska besinna dig, du är wäl mycket mer.

Nu är den ljuswa tiden, som fåglen har sin sång, Allt gläder sig på jorden med sina nöjen mång', Och menniskan på marken har glädje utan tal, Den kan så snart förwandlas och bli till sorg och qual.

Sag kan det aldrig glömma förrän jag läggs i graf, Allt jag en fånge warit tre månar och en dag, Då jag satt inom galleret allt uppå Carlstads flott, Allt undergå bepröfning och lida för mitt brott.

Besinna dig nu yngling, ja medan det är tid, Glöm aldrig bort din frälsare, men bed din Gud om frid; Låt ingen dig bedraga till last och öfwerdåd, Följ aldrig falska menniskor och lyd ej onda råd.

Så snart tillstundar hösten med regn och stormig wind, Då blomsterna bortwiftnar och skörden hemtas in, Då äpplet har sin mognad och löfvet faller af, Och mången täcker menniska som lägges i sin graf.

Öfwer åkerfält och ängar, som för en liten tid Var skörd och wackra blommor, som wänligt pryddes sig, Allt får då sin förändring och fåglen med sin sång, Och natten som tillstundar, den blir så mörk och lång.

Nätt söder är nu solen en gång för hwarje dag, Ut wester går hon neder, allt efter Guds behag; Och mörker då framträder, allt öfwer åker, äng. Hur fållt att då få hwila uti sin warma säng.

Kanhända mången saknar uti den sena höst, Sitt hem och sina wänner, sin glädje och sin tröst, Och då sin säng be-

finner inom den trånga mur, Och sitter innesluten, som ett
ofskäligt djur.

När vintren den tillstundar och sommaren är all, Då
blomster mer ej finnas och lusten den är kall, Och jorden sig
bekläder med is och mycken snö, Då mången utaf menniskor
får lida frost och nöd.

Är någon som vill weta hwem wisan diktat har Så
kan du det besinna att det en fånge war; Det kan du få er-
fara allt uppå denna jord, Mitt namn och hem står skrifwit
i versens första ord.

Så slutar jag min wisa och tar ett ömt godnatt, Jag
kan ej längre sjunga, min tunga är så matt, Och qwällen den
tillstundar och mången går till ro. Farväl nu mina wänner,
nu går jag till mitt bo.